

[Wilhelm]

sen fra de 70 pct. til de 73 pct., var en udhuling af det værn, som har været gældende i en årrække, og af CDs ordfører blev der endda sagt, at dette drejede sig om fundamental retssikkerhed. Jeg synes, at hele den måde at diskutere det på viser, at de pågældende egentlig lige så lidt, som når vi snakker retspleje, her, hvor vi snakker skattepolitik, har begrebet, hvad retssikkerhed drejer sig om.

Det er selvfølgelig det rene sludder, at der skulle være mere retssikkerhed i et loft på 70 pct. end i et loft på 73 pct. eller 49 pct. Den retssikkerhed, nogen har tilstræbt engang, lå i at lægge et bestemt loft. Vi har altid været uenige i det loft, ikke bare satsen, men også selve princippet. Vi finder ikke nogen som helst rimelighed i, at man aldrig, uanset om folk tjener milliarder af kroner, kan beskatte dem med mere end f.eks. 75 pct. eller 80 pct. Vi synes, der er grund til at have et værn mod skatteplyndring, men det er sandelig nede i den anden ende. Det skulle være et værn, der sagde: vi sikrer, at man aldrig indtager skat hos dem, der kun har til eksistensminimum. Men det er lige præcis i den ende, at hr. Gammelgaard og hr. Stubkjær Pedersen og regeringspartierne i det hele taget udhuler retssikkerheden eller beskyttelsen, eller hvad vi nu skal kalde den, mod skatteflåning. Når de sætter reguleringsmekanismen ud af kraft, som hr. Gammelgaard indrømmer at de gør, er en 4 procents regulering, hvor de gældende regler ville have givet en 8 procents regulering, lige præcis at fjerne det værn, som ellers har været gældende i en årrække, mod skatteflåning af dem, der har det dårligst. Det har man ikke nogen som helst bekymring over, men man har bekymring over, at folk, når de kommer op i mange millioner kroners indkomsten, kan tilnærme sig et skattniveau – mere er det jo ikke – på 73 pct. Man taler ikke om, hvor mange millioner de så har tilbage at leve af efter skat. Men man har ikke spor bekymring, når man fjerner den smule værn, der har været nede i den lave ende ved den reguleringsmekanisme, man hidtil har haft.

De 8 pct., som hr. Gammelgaard indrømmede skulle have været reguleringen efter de gældende regler, er jo en kroneudhuling, en pengeudhuling, der er sket. Hvis man altså ville garantere, at det, der svarer til et eksistensminimum, eller hvordan man nu har

defineret det værn i sin tid, skulle bestå, så var man nødt til at bruge den gamle regulering, så kan man ikke komme og lave den om til sine 4 pct. nu. Det gør man uden nogen som helst store ord eller falbelader om retssikkerhed og værn osv. Det bekymrer man sig altså kun om oppe i den høje ende, hvor det er det rene sludder.

Hr. Stubkjær Pedersens fejltagelse med de enlige pensionister, hvor jeg endda tror han sagde vi alle sammen skulle gå ud at slå på tromme for denne sejr, vi havde vundet ved, at nu var regeringen kommet med et forslag, der svarede til CDs mangeårige ønske om, at de enlige pensionister skulle holdes uden for beskatningen, har fru Aase Olesen klædt af. Det er altså sådan, at den regel har været gældende i mange år, med en enkelt smutter i 1981. Regeringen søgte at få den til at smutte sidste år igen. Jeg ved ikke, om de søgte det, men det var i hvert fald på nippet til, at den smuttede sidste år, og det var os andre, der reddede den hjem. Det siger lidt om, hvad CD og regeringspartierne i det hele taget har at slå på tromme for, hvis de skal ud at slå på tromme for, at de har opnået noget her, som i virkeligheden har været gældende i en årrække.

I øvrigt er det sådan, som alle ved, at denne debat er mere eller mindre en skindebat, eller man kan sige en markering af territorierne, fordi der ikke vil ske noget reelt i udviklingen af, om regeringen vil hælde til den ene eller den anden side i dette spørgsmål, i finanslovspørgsmålet og alle de andre ting før om en god uges tid i hvert fald. Så det er vel ikke så mærkeligt, at nogle har været temmelig diffuse i deres udtalelser. Det synes jeg f.eks. socialdemokratiets ordfører har været.

Man må egentlig beundre hr. Gammelgaard, at han er så direkte og så kategorisk i sine udtalelser stadig væk – om det så skyldes mod eller det skyldes simpel tykpanthed – i betragtning af, hvordan han tidligere har oplevet med disse kategoriske udtalelser, at have været nødt til at æde det hele i sig i løbet af en måneds tid.

Men jeg synes, det er bekymrende, at socialdemokratiet træder så meget vande om disse spørgsmål. Jeg lagde mærke til hr. Stavads forsøg på at squeeze fremskridtspartiet ud af samarbejdet med regeringen. Det var temmelig inkonsekvent efter min mening. For den